LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong kho tàng tu đức, sách tiên tri Isaia viết : *"Muôn vàn hy lễ có lợi gì cho Ta ? Ta đã chán chê và không còn ưa thích những của lễ toàn thiêu bằng chiên đực, mỡ các súc vật béo nữa. Khi các ngươi đến trước mặt Ta, ai kiểm soát các vật ấy nơi tay các ngươi, để các ngươi đi vào hành lang của Ta ?Các ngươi đừng tiếp tục dâng hiến cho Ta những lễ tế vô ích nữa. Ta ghê tởm mùi hương. Ta không chịu được các ngày đầu tháng, các ngày sabbat và các ngày lễ trọng khác. Tất cả những thứ đó làm khổ Ta. Ta đã nhàm chán chịu đựng rồi. Khi ngươi giơ tay các ngươi lên thì Ta quay mặt đi. Khi các ngươi càng cầu nguyện thì Ta càng không nhận lời vì tay các ngươi vấy đầy máu. Các ngươi hãy tắm rửa, hãy thanh tẩy, hãy hãm dẹp khỏi mặt Ta các tư tưởng xấu xa"* (Is. 1:10-20) Như vậy thì trầm hương dâng lên Chúa phải là nén hương lòng. Của lễ nào vào đền thánh để dâng lên Chúa cũng phải là của lễ siêu thoát từ con tim chân thành.

Nhìn lại thực tế hôm nay, có nhiều thứ hương trầm, có nhiều thứ của lễ lắm ! Nhìn hương trầm, nhìn của lễ, người ta hay so sánh, hương của tôi thơm hơn, của lễ của tôi quý giá hơn…Sự cạnh tranh thiếu siêu nhiên nầy dường như nó xảy ra khắp nơi. Có tụ họp đông người, có nhiều hương trầm, có nhiều của lễ thì cũng có nhiều so sánh. Mà hễ có so sánh thì sẽ có hơn thua. Có kẻ hãnh diện thì thế nào cũng có người không hãnh diện. Có thành công thì cũng có kém thành công. Lời khen thường nằm cạnh tiếng chê, cho dù tiếng chê ấy không nói ra. Tất cả đều âm thầm nhưng rất khó chịu. Vì sao trong việc phụng thờ Chúa lại có cạnh tranh như thế ?

Đã đi theo Chúa mà vẫn còn cạnh tranh nhau sao ? Có thể có nhiều lý do, đi theo Chúa vì Chúa hay đi theo Chúa vì mình ? Có lẽ là việc thiếu tỉnh thức trong cuộc sống đạo đưa đến nỗi xấu xa ấy. Hình như mỗi người chúng ta đều sống với ba khuôn mặt nầy : Kinh tế, chính trị và tôi giáo. Khuôn mặt kinh tế : Ai cũng cần của ăn , áo mặt, nhà ở. Nghèo thì khổ. Nghèo thì không thể tiến thân. Muốn có nhiều tiền phải cạnh tranh. Bất kỳ điều gì đụng tới vật chất, tiên bạc, kinh tế đều chạm tới sự cạnh tranh. Khuôn mặt chính trị : Nếu tôi không mạnh, người khác sẽ xâm lấn. Người có quyền thì sẽ có miếng. Phải quen biết người có thế lực để cậy nhờ. Cần có thế lực để gây ảnh hưởng. Nếu tôi không cai trị người, người sẽ cai trị tôi. Xã hội nào cũng mạnh được yếu thua. Cá lớn nuốt cá bé. Quyền lực đến từ nhu cầu sống còn, nó nằm sâu trong bản tính con người. Khuôn mặt tôn giáo : Tôn giáo giúp con người đi tìm thế giới siêu nhiên, đưa con người đến những gì liên quan tới Trời. Tôn giáo mời gọi con người đến giá trị chân thật của lương tâm. Hiểu như thế, tiếng gọi của tôn giáo nào cũng đẹp, cũng đáng mến, và con người trong tôn giáo nào cũng đáng yêu.

Ai cũng đều mang cả ba khuôn mặt nói trên. Khi con người tôn giáo bước vào đền thờ thì luôn bước vào chung với hai khuôn mặt kia. Vừa buôn bán ngoài phố ban sáng, vừa âm mưu một ý đồ chính trị ban trưa, chiều đến họ bước vào đền thờ, họ không thể để khuôn mặt chính trị và kinh tế ở nhà nên đành phải mang theo vào đền thờ cả ba khuôn mặt. Từ đó nẩy sinh một cách vô ý thức là tôn giáo, chính trị và kinh tế lẫn lộn với nhau. Rốt cuộc, tôn giáo bị sự cạnh tranh của hai khuôn mặt kia điều khiển và xúi đẩy. Thế là người ta đem cạnh tranh vào tôn giáo. Xứ đạo tôi phải tổ chức linh đình hơn xứ đạo kế bên.Tìm mọi cách lôi kéo người khác để phong trào của mình đông người hơn các phong trào khác. Đạo của mình phải "nổi" hơn các Đạo khác. Nhà thờ của tôi "linh thiêng" hơn nhà thờ bên cạnh….Từ đó, tượng Chúa bị xúc phạm, bị làm nhơ bẩn do lòng con người dâng những áng hương và những lễ vật hẹp hòi nhỏ mọn. Nên Chúa "*chán ghét những thứ đó"*. Thay vì con người tôn giáo phải hướng dẫn con người tiền bạc và con người quyền thế, nhưng thục tế hôm nay, dường như con người tôn giáo đang ngày càng thu nhỏ lại trước hai con người kia !. Không có tấm lòng siêu thoát, tất cả thờ phượng tôn giáo chỉ là những làn khói đen chứ không còn là hương trầm thơm tho nữa. Cạnh tranh tôn giáo làm cho đời sống tâm linh nghèo nàn, tâm hồn không còn bình an nội tại và niềm vui tự do siêu thoát.

Tin Mừng hôm nay thuật lại Chúa kêu gọi các môn đệ đầu tiên đi theo Ngài. Theo Chúa, tức là chọn một lối sống như Chúa. Giáo huấn và gương sáng của Ngài là khuôn mẫu để chúng ta noi theo. Như thế, làm môn đệ có nghĩa là cố gắng trở nên giống Chúa trong đời sống hằng ngày. Việc làm môn đệ Chúa đòi hỏi chúng ta hy sinh, từ bỏ lối sống cũ để bước vào đời sống mới. Chúa không mang chính trị và kinh tế vào đời sống tâm linh, nên càng muốn trở nên giống Chúa, chúng ta càng phải tỉnh thức, tập gạt bỏ bất kỳ hình thức cạnh tranh nào ra khỏi cuộc sống đạo của mình. Lúc đó, chúng ta thực hiện kim chỉ nam của thánh Phaolô rằng "Tôi sống nhưng không phải là tôi , mà là Đức Ki tô sống trong tôi".

Linh mục Phạm Quang Hồng sưu tầm.